

dat het omlaag grolde langs den stam. Bij elken bijslag gromde ze. . . De echo's riepen deze geluiden na, mengden ze dooreen tot het huiveringwekkend rhythme van een noodlots-prelude.

Toen zwaaide de boom. . .

Ze greep zich vast in zijn takken. Greep ook het kind aan haar borst. Wist een oogenblik niets meer, dan den suizenden, krakenden val omlaag. . . Wist niets meer, dan alleen, dat ze haar lijf krommen moest om het jong heen, behoedend, beschermend, alle letsel voor hem opvangend. . . En dan de pijn. . .

Duizendvoudige, brandende, stekende, bonkende pijn over haar heele lichaam, in haar hoofd, dat dreunend neersloeg op den grond. Ze brulde. Brulde, dat de lucht er van sidderde. Ze boog haar hoofd achterover, grijnsde met al haar tanden en kiezen. Ze verwerde zich dol en woedend tegen het net, dat over haar heen werd aangehaald. Geschreeuw. Getier. Stompen en slagen. Het jong schreide zachtjes. En weer brulde ze, greep met laatste krachtingspanning het net, wilde het kapotrukken, kapotbijten. Ze liet alle voorzichtigheid varen. Het was het laatste, radeloze, onoverwogen, wanhopige verweer. Ze rolde zich over den grond, tot ze niet meer kon. Gebroken ribben staken hun scherpe punten binnen in haar lijf. Schuim en bloed kwam op haar mond. Bloed liep warm en kleverig tusschen de stijve, harde haren. . .

Het werd donker om haar heen. Nog eenmaal tastte ze naar het jong. Voelde zijn bevend lijfje. . . Nog eenmaal kreunde ze. Toen werd alles stil. . .

Even kwam ze tot bewustzijn als ze haar óverlaadden in een groot hok met ijzeren tralies Haar oogen vielen open en weer dicht. Ze zocht. . . Maar iets weeks en warms bewoog aan haar borst. Met een zucht liet ze zich terugglijden in die duisternis van niets meer weten.

In den nacht werd ze wakker. Bij elke beweging sneed de pijn door haar heen. Ze bleef liggen, waar ze lag, in een hoek van de kooi. Door haar gekreun klonk soms een ander gegrom. Dan antwoordde het jong en eenmaal, met groote moeite bewoog ze haar eene hand en legde die op het kleintje, dat dan haar borst zocht en zoog. . . zich gulzig volzoog en verzadigd insliep.

Ze lag den heelen nacht wakker, zonder zich te verroeren. Een diep instinct zei haar, dat ze dit af moest wachten, geduldig af moest wachten. Het bloed kookte in haar aderen, joeg kolkend door haar heen. Ze had dorst. Brandend lag haar tong in haar mond. Maar ze bewoog niet. Er was immers alleen maar dat ééne doel: zichzelf bewaren om het kind. . . Om het kind, dat ze dien duisteren, verschrikkelijken nacht uit de duistere smarten van haar eigen lijf gebarnd had. . .

Ze zag het oplichten van den nacht. Ze zag het gescheiden worden van